

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ποῦ τὴν γράφει ὁ ΣΟΥΡΗΣ

ΕΤΟΣ πρώτον, ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφῆνες.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῶντα τρία,
τρέλλα εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀχρηματία.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μιὰ φορά θὰ βγαίνει μόνο.
Συνδρομὴ μὲς ἑστὴν Ἑλλάδα — δραχμαῖς ἕξη γιὰ τὸ χρόνο.
Ἀλλὰ γιὰ τὰ ἔξω μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Τρία φύλλα σὰν κράτος, — ἔγινες συνδρομητής.
Ἐνα φύλλο μιὰ πεντάρα, — δύο φύλλα μιὰ δεκάρα.

Τέσσαρες τοῦ Ἰουνίου,
ἐποχὴ Φρενοκομείου.

Ἐνδεκα δὲν ξέρουμε
πῶς νὰ τὰ καταφέρουμε.

Περικλέτος, Φασουλῆς — ὁ καθένας σεβονταλῆς.

- Φ. Πῶ! πῶ! τί ζέστη, τί κακὸ καὶ κάτω καὶ ἀπάνω!
- Π. Ἐνα ταξίδι μακρινὸ μούρθε ἑστὸ νοῦ νὰ κάνω.
- Φ. Καὶ πάλι ἐτοιμάζεσαι γιὰ μακρινὰ ταξίδια;
καλὲ καὶ σὺ τὰ χρήματα τὰ ρίχνεις σὰν σκουπίδια;
- Π. Ἐως ἑστὸ Βάδεν τὰ λουτρά θὰ πάγω, Φασουλῆ μου,
νὰ κάμω μπάνια μερικά, κι' ἔλα σὰν θὲς μαζί μου.
- Φ. Πολὺ ψηλά, βρὲ Περικλῆ, ἐσήκωσες τὴ μύτη,
καὶ γιὰ ταξίδια μου μιλάς μὲ πόζα Τραπεζίτη.
- Π. Ἡ φτώχεια καλοπέρασι, βρὲ ἀδελφέ μου, θέλει...
γλέντα λοιπόν, ταξίδευε, καὶ διόλου μὴ σὲ μέλλη.
- Φ. Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ μάτια μου, ποῦ βρήκες τοὺς παράδες,
καὶ τόσο κοκορεύεσαι σ' ἐμὰς τοὺς φουκαράδες;
- Π. Καὶ τί ρώτῃς τὸ πῶς καὶ ποῦ βρήκα παράδες, κοῦκο;
- Φ. Μὴ ἀπὸ κῆποιον Δήμαρχο ἐδάρεσες τραμποῦκο;
- Π. Μακάρι νᾶμουν ἄξιος νὰ ἐβαζα στὸ ἱσόγιον
χανέναν ὑποψήφιο, νὰ πίνω καὶ νὰ τρώγω

- μὰ διόλου ἐπιτήδειος δὲν εἶμαι κι' οὔτε ξέρω
καμμιά δουλειά γιὰ χρήματα κι' ἐγὼ νὰ καταφέρω.
Καὶ ἔπειτα, βρὲ Φασουλῆ, γιὰ νὰ βαρῶ τραμποῦκο,
πρέπει καὶ γάντια νὰ φορῶ καὶ τοῦ σφυροῦ σφυρτοῦκο,
ἢ γλῶσσά σου ἀδίστακα νὰ τρέχη σὰν ψαλλίδα,
καὶ νὰ ἐκδίδῃς ποῦ καὶ ποῦ καμμιά ἐφημερίδα.
Χωρὶς αὐτὰ σὲ βεβαιῶ πῶς τίποτα δὲν κάνεις.
- Φ. Γελά σου, ἀντάμνη Περικλῆ!... ποτὲ νὰ μὴν πεθάνῃς.
- Π. Ἀμμ' τί νομίζεις;... εὐκολὰ πῶς βόσκεις τοὺς παράδες;
πρέπει νὰ λὲς καὶ κάτι τί, νὰ κάνῃς τεμενάδες,
νὰ συζητῇς, νὰ δέρονεσαι, γιὰ τίποτα ν' ἀνάβῃς,
νὰ μουντζουρώνῃς καὶ χαρτᾶς, νὰ κόβῃς καὶ νὰ ράβῃς.
Βλέπεις καμπόσου, Φασουλῆ, τώρα κοντὰ μὲ λούσα,
νὰ τρέχουν μὲ τῆς ἀμαξίας σὲ γλέντια καὶ τσουμπούσα;
Οἱ πῖο πολλοὶ σὲ βεβαιῶ πῶς κάνουν τὸν ζητιάνο.
- Φ. Καὶ ὅμως οἱ ἐρίφηδες φουσκώνουν σὰν τὸν διάνο.

II Με τους παράδες πέρνονται πέναις πολλές και ψήφοι.

Φ. Όλα εδώ μου φαίνονται μυστήρια και γρίφοι.
Μά δεν μου λές λοιπόν και σύ πού 'βρήκες τους παράδες;

II. Μου ήλθε μια κληρονομιά ως δύο τρείς χιλιάδες.

Φ. Βρέ τί μου λές;.. και από πού σου ήλθε τέτοια τύχη;

II. Μην τὰ ρωτάς, βρέ Φασουλή, κι' έχουν αὐτὰ κι' οἱ τοῖχοι.

Φ. Θέλω νὰ μάθω πῶς και πού ἐβγήκες κληρονόμος.

II. 'Απέθαν' ένας θεῖος μου, μεγάλος γαλαντόμος.

Γιὰ τοῦτο ἀπεφάσισα εἰς τὰ λουτρά νὰ πάγω,
και ὅλη τὴν κληρονομιά τοῦ θεῖου μου νὰ φάγω.

Φ. Καὶ πότε μᾶς ἀφίσεις γειά;

II. "Αὐα τελειώσ' ὁ μῆνας

κι' ἡ φούρια ἢ ἐκλογικὴ, ἀντίο 'στὰς Ἀθήνας.
Θέλω νὰ μάθω, Φασουλή, ποῖος Δήμαρχος θὰ γίνῃ,
αὐτὴ ἢ περιέρχεται νὰ φύγω δὲν μ' ἀφίνει.

Φ. Βρέ κάτσε νὰ περάσουμε ἐδῶ τὸ καλοκαίρι.

II. Βροντᾷ μὲ λίρες Ἀγγλικαῖς τὸ ἄδειο μου κεμέρι,
κι' ἂν λωποδύτης ἢ κλητὴρ αὐτὸ τὸ νέο μάθη,
φαντάσου τὸ σακκούλι μου τί ξαφνικὸ θὰ πάθῃ!
Με; 'στὴν Ἀστυνομία μας χαμπάρι δὲν ἐπῆρες,
πῶς κἄποιον ἐκλεψαν προχθὲς δυὸ παστρικοὶ κλητῆρες;
Ἐδῶ δὲν εἶναι, ἀδελφέ, ἀσφάλεια καμμία,
ἐδῶ σὲ κλέβει φανερά και ἡ Ἀστυνομία.

Γιὰ ὅλ' αὐτὰ νὰ μείνω 'δῶ καθόλου δὲν συμφέρει,
δὲν κάθουμαι μὲ χρήματα σὲ τοῦτο τὸ λημέρι.
Φύγε και σύ ἀπὸ κοντὰ νὰ μὴ σὲ στηλιτώσω.

Φ. Γιατί νὰ υποπτεύεσαι, βρέ ἀδελφέ μου, τόσο;
λήπως φοβᾶσαι πῶς κι' ἐγὼ τῆς λίρας σου θὰ κλέψω;
Ἄμμ' ποῖός τὸ ξέρει;... δὲν 'μπορῶ κανένα νὰ πιστέψω.
*Ὑς σου λέγω γρήγορα γιὰ νὰ μὴ φᾶς στηλιθώρι.
ε λοιπόν 'στὸ δίκολο, δικόλου κασιδιάρη,
'Ηλ' κἄποιον βλέπεις δίπλα σου γιὰ κλέφτη τὸν νομίζεις.
διαβ' λοιπόν τρεῖς μαγκουραῖς νὰ μάθης νὰ μὴ 'βορίζης.

"Ενα νέο ξαφνικό, και κομικοτραγικό.

Μά δὲν ἐμάθατε καλὲ τὰ ξαφνικὰ μαντάτα;
καμπόσοι χωροφύλακες, δὲν ξέρω σὲ ποῖα στράτα,
τὴν Κοσσονάκο τὸν γνωστό, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίσουν,
'στὴ Μοιραρχία κόντεψαν νὰ μᾶς τὸν κουβαλήσουν.

Γιὰ φαντασθῆτε τώρα σεῖς τὸν φίλον Κοσσονάκον
νὰ εὐρεθῇ ἀνάμεσα φοικτῶν χωροφυλάκων,
'στῆς Μοιραρχίας τὸ βαθὺ μπουντρούμι νὰ τὸν κλείσουν,
και τὰ παχιά του κρέατα νὰ κατακοκκινίσουν!

Τί ποικιλία θαυμαστῆ θὰ ἦταν τῆς ζωῆς μας,
ἂν τέτοιο πρᾶγμα 'παθαινε και ὁ Διευθυντὴς μας!
Και φαντασθῆτε τί και τί θὰ 'βλέπαμε γραμμένο
σ' ἐκεῖνο τὸ Δελτίο του, τὸ τόσο φημισμένο!

Μὰ συμβουλή μου σοδαρή γὰ τὸν κομπό μας Θωδωρή.

Κι' ὁ Δεληγιάννης κἄποιον θὰ νὰ υποστηρίξῃ,
και γιὰ τὸν Φρεαρίτη θὰ κάμῃ και θὰ δείξῃ.
Μὲ μιὰ βοήθεια τέτοια κι' ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλω
ὁ Φρεαρίτης πρῶτος πῶς θὰ βγῇ δίχως ἄλλο.

Μὰ ὁ Ρωμηός και πάλι μὲ τὴ μικρὴ του γυναι
'στὸν φίλο Δεληγιάννη μιὰ συμβουλή θὰ δώσῃ:
Προτοῦ υποστηρίξεις 'στὸν Φρεαρίτη κάμῃ,
τὸν ἐκεῖνὸ του πρῶτα ὀφείλει νὰ συνδράμῃ.

Ὀλέγοι στέχοι ξένοι, γὰ τὸν Ρωμηὸ γραμμένοι.

Χαρὰς τραγοῦδα ἀντηχοῦν 'στῆς Ἀθηνᾶς τὴν πόλι,
μύλις ἐχθὲς ἐπάτησε ὁ θεριστὴς ἀκόμα,
κι' ἀπὸ Ψυρρῆ μέχρι Πλακῶς οἱ Ἀθηναῖοι ὅλοι
ἀναστατώθηκαν μικροὶ μεγάλοι γιὰ τὸ κόμμα.

"Αφρῶ ὁ κάλφας τὸ σουβλί, ὁ μαρκηγὸς τὴν πλάνη,
ἐδίπλωσε κι' ὁ μάστορας 'στὴ μέση τὴν ποδιά του,
κι' ἐβγήκανε 'στὴ γειτονιά νὰ 'δοῦν κι' αὐτὴ τί κάνει,
ποῖος Δήμαρχος ἀκούγεται νὰ πλοῦνε 'στὴν ὑγειά του.

Φέτος ν' ἀνοίγῃ δυὸ φοραῖς ὁ κλειδοναξ θὰ 'δοῦμε'
τὴ μιὰ θὰ 'βγοῦν τὰ ροζικὰ τ' "Αι-Γιαννιῶ τὸ βαλὼν
κι' ὅ,τι τραγοῦδι μᾶς εἰποῦν καλὰ θὰ τὸ δεχθοῦμε,
ἐκτὸς κανένα θηλυκὸ ἂν πέσῃ 'στὸ πηγάδι.

Τὴν ἄλλη μέσῃ 'στὴ φωτιά πού ὁ τζιτζικας τσιρίζει,
θᾶχης καμίνι 'στὴν καρδιά ὁλόκληρη και λαύρα,
θὰ κάθεται 'στὸν τενεκέ, θ' ἀκούς νὰ κουδουνίζῃ,
και δὲν θὰ ξέρῃς ἀπ' τὸ ναὶ θὰ 'βγῇς ἢ ἀπ' τὰ μαῦρα.

Σ' αὐτὸν τὸν κλειδονα πολλὰ τραγοῦδα δὲν χωροῦνε'
καθένας ἔρχεται κρυφὰ νὰ πῇ τὴ θέλησι του'
σὲ ἄσπρισε, σ' ἐμαύρισε, οἱ ἄλλοι τί θὰ 'δοῦνε;
αὐτὸς τὸ ξέρει μοναχὰ πού πῆγε τὸ κουκί του.

Ὡς τόσο ὅλοι 'πήρνανε τῆς γειτονικῆς ἀράδα...
Δημαρχοὶ, Παραδήμαρχοι μᾶς 'φύτρωσαν 'στὴ μέση,
και χώρια τόσο σύμβουλοι, πού σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα
μιὰ ἐκκλησιὰ δὲν θὰ 'βρεθῇ ὀρθοῦς νὰ τοὺς χωρέσῃ.

"Αν τοὺς ρωτήσης, ὅλοι των μᾶς ἔχουνε δεμένᾳ'
καθένας ὡς ἐννιχμίστη χιλιάδες λογαριάζει,
μὰ σὰν ἀνοίξ' ὁ τενεκέ, 'μπιρεῖ και μαζωμένᾳ
ἐννιά χιλιάδες νὰ 'βρεθοῦν κατὰμαυρα γιὰ χάξι.

M' ἀμάξι τριγυρνῶ,
μὲ λούσα και φτερά,
και σὲ πολλοὺς περνῶ
ἀρχόντισσα κυρά.

Μὰ δούλα ἤμουν πρῶτα,
δὲν ἐβλεπα παρὰ,
μὰ ἔγινε κοκότα,
και εἰμαι μιὰ χαρά.

Και τώρα μὲ κυττοῦν
μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα,
πολλοὶ μὲ χαιρετοῦν,
και βουλευταὶ ἀκόμα.

Πρῶτη κι' ἐγὼ κοκότα
'στὰ γλέντια και 'στὰ λούσα,
περνῶ ζωὴ και κότα,
κι' εἰμαι παντοῦ παροῦσα.

Δικαί μου εἶν' οἱ δρόμοι,
τὰ θέατρα και οἱ κῆποι,
κλητῆρες και ἀστυνόμοι...
ἀλλὰ και τί μου λείπει;

Κι' ἐγὼ μὲ τὸ ἀσκέρι
γυρνῶ ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
και τάχα ποῖος τὸ ξέρει,
ἂν ἦμαι παστρική;

Σὲ τόση φασαρία
και κόσμο τρέχα ῥῶτα
ποῖά εἶναι ἡ κυρία,
ποῖά εἶναι ἡ κοκότα.

Τοὺς φίλους προσκυνῶ
και κάνω και φιγοῦρα,
κι' ἐγὼ μαντὰμ περνῶ
'στὴν ἀνακατοσοῦρα.

Πῶς ἔγιν' ἡ Ἀθίνα!
σοῦ βγαίνει γιὰ κυρά
κι' ἡ πρόστυχη κουζίνα...
ψυχὴ μου τί χαρά!

Μὲ γέλοια και μὲ πάσσο
τὴν τσέπη μου βροντῶ...
Βαρδάζτε νὰ περάσω
κι' ἐγὼ μὲ τὸ λαντό.

Ὁ Τρικούπης ὁ λεβέντης, κι' ὁ Λομβάρδος ὁ ἀφέντης.

Δ. Μὰ δὲν σὰς ἔλεγα ἐγὼ πῶς ὅλα θὰ περάσουν,
κι' οἱ Ροῦφοι και οἱ Ράλληδες σὰν πρῶτα θὰ συχάσουν;
'Ορκίζομαι, σὶρ Πρόεδρε, 'στὸν ἅγιο Διονύση
πῶς ἀπ' αὐτοὺς ἀδύνατον κανεὶς νὰ κυβερνήσῃ.

Η. Με
 Φ. Ὁλ.
 Μὰ
 Η. Μοῖ
 Φ. Β
 Η. Ν
 Φ

καὶ ὅσα κι' ἂν μᾶς κάνουνε δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο,
παρὰ φοβέραις μοναχά...

Τ. Κι' ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλλω.

Α. Κι' ἂν ὅλοι παραιτήσουνε τὸ κόμμα τὸ 'δικό μας,
τοῦτο πολὺ καλλίτερα συμφέρεῖ καὶ 'στους δυό μας.
Ἐπτὰ δὲν εἶναι, Πρόεδρε, θαρρῶ, τὰ ὑπουργεῖα;
κρατεῖτε σεῖς τὰ τέσσερα, κρατῶ κι' ἐγὼ τὰ τρία,
καὶ φεύγουν Ῥοῦφοι, Ῥάλληδες, καὶ ἄλλοι περιδρόμοι.

Τ. ὦ! συμφωνῶ πληρέστατα μὲ τὴ 'δική σας γνώμη.

Α. Καὶ τώρα τί προστάζετε, σὶρ Πρόεδρε, νὰ κάνω;

Τ. Ἀφήστε με, παρακαλῶ, ὀλίγο ν' ἀνασάνω.

Α. Μὴν ἐνωχλήσθε καὶ πολὺ περὶ πολλῶν πραγμάτων,
καὶ εἴμεθα 'στὴν ἐποχὴν τῶν κυνικῶν καυμάτων.
Πιστεύσατε, σὶρ Πρόεδρε, πῶς ὅλα τρέχουν ντρίττα,
καὶ πάγω 'στὰ Ὀλύμπια νὰ 'δῶ τὴν Φαβορίτα.

Καινούργια φασαρία μέσα 'στὴν Ἑταιρεία.

Καὶ 'στὸ Ἀρσάκειό μας τρεχάματα μεγάλα...
ὁ Σύμβουλος ὁ δεῖνα κι' ἡ τάδε ἡ δασκάλα
εἰς τὸ σχολεῖο ἔφέραν ἀντάρα καὶ μουῖμοῦρα,
μαλλώματα καὶ παύσεις καὶ ἀνακατοσοῦρα.

Καὶ τὰ Σχολεῖα 'γινῆκαν τοῦ ἔρωτα φωληαῖς,
καὶ πέρνουνε καὶ δίνουν ἢ ἔρωτοδουλειαῖς·
κι' ὁ γυιὸς τῆς Ἀφροδίτης μὲ τόξα φλογερά
δασκάλαις καὶ Συμβούλους τοξεύει φανερά.

Καὶ τὰ σεμνὰ κορίτσια γελοῦν καὶ κοκκινίζουν,
συμπλέγματα ἐρώτων 'στους τοίχους ζωγραφίζουν,
κυττάζουνε τὸν τάδε, κυττάζουνε τὴν δεῖνα,
καὶ πέρνουν μιὰ ἰδέα τῆς ἠθικῆς κι' ἐκεῖνα.

Ἀφοῦ ἐμασκαρεύθη ἐδῶ τὸ κάθε τι,
ἀφοῦ ποδοπατεῖται παντοῦ ἡ ἀρετή,
καὶ τὸ Ἀρσάκειό μας, τὸ μόνο μας Σχολεῖο,
τῆς παρθενιάς καὶ τοῦτο ἄς γίνη μακελλιό.

Ῥωμῆ σου στέλλω μερικὰ τραγούδια κάπως κλασικά.

Ἐφυγε κι' ὁ Μάης ὁ χαριτωμένος,
καὶ ἄλλου τὸ βῆμα ὁ τρελλὸς πλανᾷ,
κι' ὁ καθεὶς μας τρέχει κατατῆδρωμένος
ν' ἀγοράσῃ τώρα καλοκαιρινά.

Χθὲς ἀργὰ περνοῦσα ἔξ' ἀπ' ἓνα σπῆτι
κι' ἄκουσα νὰ λέγῃ μιὰ γλυκεῖα φωνή:

— Ἀχ! μαμαῦ μου, θέλω νὰ μοῦ πάρῃς τσίτι,
γιατὶ ὅλοι εἶνε καλοκαιρινοί.

Καὶ τὴν ἄλλη 'μέρα ἡ γλυκεῖά μας
εἰς τοὺς δρόμους τρέχει κι' ὅλους
τὸ λουσάτο τσίτι μὲ χαρὰ ἐφόρει,
κι' ἦτανε καθ' ὅλα καλοκαιρινή.

Κόκκινο τὸ τσίτι ροδαλὴ τὴν κάνει
σὰν μιὰ παπαροῦνα ἔξω τοῦ χωριοῦ
τόσο, ποῦ φοβᾶσαι μήπως τὴν μαρᾶνῃ
ὁ βρασμένος ἥλιος τοῦ καλοκαιριοῦ.

— Περβολάρη, πόσο δίνεις τ' ἀγγουρά;
φώναζε 'στὴν πόρτα ὁμορφὴ κοπέλα
κι' ἄπλωνε μὲ βίκα τ' ἄσπρα της χεράκια
καὶ φοροῦσε τσίτι κι' ἦτανε μιὰ τρελλή.

Ἐξ' ὅτ' αἱ Πιτῆσις τρέχουν κοπελοῦδα
μέσα 'στὰ λουλούδια τὰ ζωγραφιστά
καὶ θαρρεῖς πῶς εἶνε ὅλαις πεταλούδα
μὲ τὰ νέα τσίτια τὰ χρωματιστά.

Μὰ καὶ τοῦ Φαλήρου νά! ἡ παραλία,
ποῦ φορεῖ σὰν νύφη ἀπ' ἀφρὸ στεφάνι
ἐκεῖ δὲ λιγνοῦλα καὶ κομψὴ κυρία
τὸν περίπατό της κάθε βράδυ κάνει.

Σὰν παλὰ νεράϊδα λιγερὴ πηγαίνει
κι' ἡ μακρυὰ της κόμη ξεγλιστρᾷ
'στὰ καλοκαιρινά της εἶναι πλὰ 'ντυμένη
καὶ φορεῖ γαλάζιο τσίτι θαλασσί.

Θάλασσα τὴν κάνει λὲς τὸ φόρεμά της
θάλασσα ῥιγμένη 'στὴν ξηρὰ τῆ γῆς.
Ἀλλὰ ποιὸς δὲν θέλει μὲς 'στὰ κύματα
νὰ παλέψῃ 'λίγο ἢ καὶ νὰ πνιγῇ;

Ἐφυγε κι' ὁ Μάης ὁ χαριτωμένος,
καὶ ἄλλου τὸ βῆμα ὁ τρελλὸς πλανᾷ,
κι' ὁ καθεὶς μας τρέχει κατατῆδρωμένος
ν' ἀγοράσῃ τώρα καλοκαιρινά.

Αὐτά, καὶ μένω ταπεινὸς
Γιαννάκης Καλοκαιρινός.

Τοῦ Ῥωμοῦ μας τὸ γραφεῖο
μὲς 'στοῦ Παπαλεξανδρῆ
εἶναι τὸ τυπογραφεῖο·
συνορεύει μὲ μανδρί,
μὲ τοὺς Ἀγίους Θεοδώρους,
καὶ μὲ κάποιους τορναδόρους.